

je bil Janko. Nekaj časa je poslušal, nato pa vprašal gospoda učitelja, kdo je najpridnejši v razredu. Gospod učitelj je poklical vun Jankota in ga označil za najmarljivejšega in najspcosebnejšega.

»Kaj pa so tvoji starši?« vpraša visoki gospod Jankota.

Janko mu pove bojazljivo, da je sirota, brez očeta in skrbne mamice, in da stanuje pri svoji sorodnici, ki je pa tudi uboga. Gospod vpraša Jankota še nekaj stvari in mu veli iti nazaj v klop. Govoril je nato še z gospodom učiteljem in se poslovil. Učenci so stikali glave skupaj in uganili marsikatero o prijaznem gospodu.

Kako pa se začudi Janko, ko ga pokliče drugi dan gospod katehet in mu pove, da bo njegov boter na lastno željo gospod šolski nadzornik, in da je ukrenil že vse potrebno. Skoro sopsti si ni upal samega začudenja in veselja. Gospod katehet je povedal to tudi drugim učencem in dostavil končno: »Vidite, otroci! Bog pridnega človeka ne zapusti, ako je tudi revež in sam na svetu!«

Anton Šavelj.

Otrokova prošnja.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Glej, takole bom sklenila
v cerkvici roké,
in za mamo bom molila,
atek — in zate.

Bog pa, ki visi na križu,
bo molitev čul
in dobrot bo tebi, mami,
izpod neba vsul.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Janko Polák.

